

CELLER KISS TAMÁS

és táplálni

minden feléd irányuló mozdulatom
még valahol útközben elhal az izmokban.

a szavaim. mint kortyoláskor a véletlenül
számba csúszott jégkockák – nem tudom
őket lenyelni.

egy padon ülünk. a piros szövetkabát
van rajtad, kezeden egy száraz kifli.
galambokat jöttünk etetni. gyerekkorod óta
félsz tőlük, és mert jobb nem jutott eszembe,
azt mondtam, szép metafora lesz. hogy
együtt majd megetetjük a félelmeidet.

a hiányérzet. mint a minap, amikor egy dalt
kerestem. tudod, amelyik a megfelelő
pillanatban pont azt mondja el, amit érzek.
de nem volt ilyen, még nem írták meg.

abban a dalban nem lennének galambok.
abban a dalban kövérek lennének a félelmek.

a rend elgondolása

a lényeg ott volt nem sokkal a vége után.
és a szőnyeg alatt a por – gyűlik láthatatlan,
de valakinek mindig tudnia kell róla.

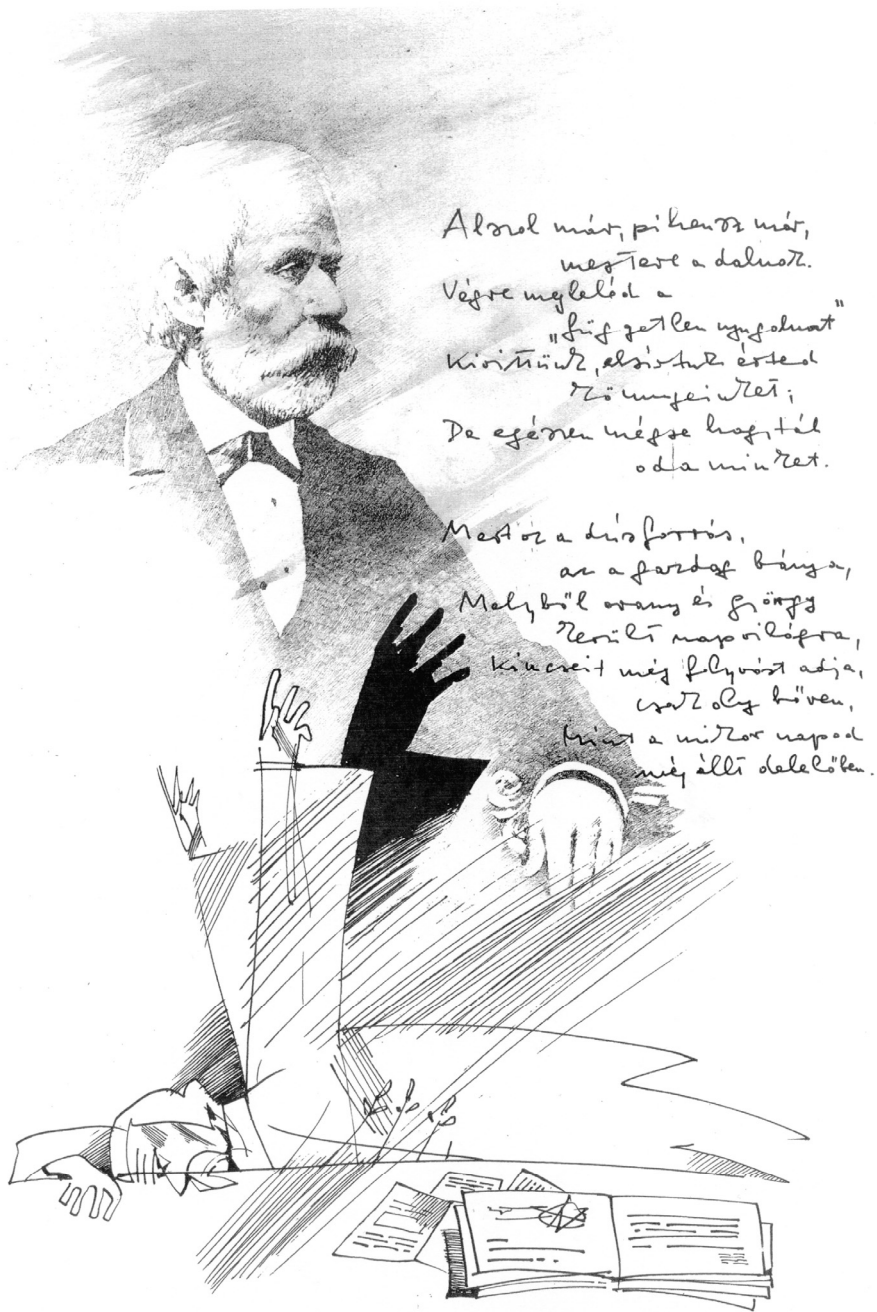
én voltam, aki tudtam, mert én söpörtem,
és nem sokkal a vége után a lényeggel
is nekem kellett elszámolnom.

az elszámolást persze látták, mert látniuk kellett – a kapun száradó szőnyeg jelezte, hogy ez most a takarítás ideje.

rend lesz, a helyére kerül minden. a szőnyeg száraz lesz, nem súlyos, egyedül is el fogom bírni. alatta por semmi.

de hagyjuk most ezt; azt akartam mondani, hogy itt vagyok a végén, nem sokkal a lényeg előtt, és nem tudok továbblépni.

Alszól már, pihenés már,
megterve a dalnok.
Végre meglelöl a
"Szigetben nyugodtat"
Kivirítűz, alsószub. érte
Tömegjűzűt;
De egészen mégse hagyta
oda mindezt.

Mest az a dicső forrás,
az a fardaf bányán,
Melyből ország és görög
Zerült napvilágra,
Kincseit még folyóvást adja,
Csak oly híven,
Mint a mitől napod
még álli deklóben.